13/01/2019

Κυριακή μετά τα Φώτα στην Ιερά Μονή Αγίας Κυριακής Λουτρού (ΦΩΤΟ)

/ Ιερές Μονές

Κατά την Κυριακή 13 Ιανουαρίου 2019, το πρωί, ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Βεροίας, Ναούσης και Καμπανίας, κ. Παντελεήμων, λειτούργησε και κήρυξε τον θείο λόγο στην Ιερά Μονή Αγίας Κυριακής Λουτρού.

© Kosmas Karagiannis IMBNK

© Kosmas Karagiannis IMBNK

© Kosmas Karagiannis IMBNK

© Kosmas Karagiannis IMBNK

© Kosmas Karagiannis IMBNK

Ακολουθεί επακριβώς η ομιλία του Σεβασμιωτάτου εις την Θείαν Λειτουργίαν:

Μέχρι καταντήσωμεν οἱ πάντες εἰς τήν ἑνότητα τῆς πίστεως καί τῆς ἐπιγνώσεως τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ.

Κυριακή μετά τά Θεοφάνεια, Κυ-ριακή μετά τό μεγάλο γεγονός τῆς θείας ἐπιφανείας καί τῆς ἀποκα-λύ-ψεως τῆς ἑνότη-τος τῶν τριῶν προσώπων τῆς Ἁγίας Τριάδος στούς ἀνθρώπους, ὁ πρωτοκορυ-φαῖ-ος ἀπόστολος Παῦλος ἀναφέ-ρε-ται στό σημερινό ἀποστολικό ἀνάγνωσμα στήν ἑνότητα μεταξύ τῶν ἀν-θρώ-πων πού εἶναι ὁ σκο-πός τοῦ Θεοῦ, πού εἶναι ὁ στόχος τῆς Ἐκκλη-σίας του καί πού εἶναι ἡ προοπτική τῶν ἀνθρώπων πού πιστεύουν στόν ἀληθινό Θεό. Γιατί ἡ ἑνότητα τῶν ἀνθρώπων ἐπιτυγ-χάνεται μέ ἕνα καί μόνο τρό-πο, ἐπιτυγχάνεται μέ τήν πίστη καί μέ τήν ἐπίγνωση τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ.

Γι᾽ αὐτό ἦρθε, ἄλλωστε, καί ὁ Χριστός στή γῆ. Ἦρθε γιά νά ἑνώ-σει «τά τό πρίν διεστῶτα», νά ἑνώ-σει τόν ἄνθρωπο μέ τόν Θεό, κα-θώς μέ τήν παρακοή καί τήν ἁμαρ-τία ὁ ἄνθρωπος εἶχε ἀπομα-κρυνθεῖ ἀπό τόν Θεό καί εἶχε χω-ρι-σθεῖ ἀπό τήν ἀγάπη του.

Ἦρθε ὅμως καί γιά νά ἑνώσει τούς ἀν-θρώπους μεταξύ τους, για-τί τά πά-θη καί οἱ κακίες διχάζουν τούς ἀν-θρώπους καί τούς κάνουν νά βλέ-πουν ὁ ἕνας στό πρόσωπο τοῦ ἄλ-λου ὄχι τόν ἀδελφό, ὄχι τόν συνο-δοιπόρο, ὄχι ἔστω τόν ὁμοιο-παθῆ, ἀλλά τόν ἀνταγωνιστή καί τόν ἐχθρό.

Ἦρθε ἀκόμη ὁ Χριστός στή γῆ γιά νά ἑνώσει καί τόν ἄνθρωπο μέ τόν ἴδιο του τόν ἑαυτό, γιατί ἡ ἁμαρ-τία, τά πάθη, οἱ ἀδυναμίες, οἱ κα-κίες δέν τόν χωρίζουν μόνο ἀπό τόν Θεό καί τόν συνάνθρωπό του, ἀλλά διαταράσσουν καί τήν ἑνό-τη-τα τοῦ ἐσωτερικοῦ του κόσμου, τήν ἑνότητα τῶν συναι-σθημάτων καί τῶν λογισμῶν του, τήν ἑνότη-τα τῶν ἐπιθυμιῶν καί τῶν πρά-ξεών του.

Ἦρθε ὁ Χριστός στή γῆ γιά νά φέ-ρει αὐτήν ἀκριβῶς τήν ἑνότητα στόν κόσμο, προβάλλοντας μάλι-στα ὡς τέλειο πρότυπό της γιά πρώ-τη φορά τήν ἑνότητα τῆς Πα-ναγίας Τριάδος, ὅπως ἐμφανίζεται κατά τήν ἡμέρα τῆς βαπτίσεώς του, στήν ἀφετηρία δηλαδή τῆς δη-μόσιας ζωῆς καί τοῦ κηρύγμα-τός του, στά ρεῖθρα τοῦ Ἰορδάνου. Προβάλλει τήν ἑνότητα, στήν ὁποία θά ἀναφερθεῖ πολλές φορές μιλώντας στούς μαθητές του καί γιά τήν ὁποία θά προσευχηθεῖ τίς τελευταῖες ὧρες πρίν ἀπό τό πά-θος του, «ἵνα πάντες ἕν ὦσι».

Ἴσως κάποιοι διερωτη-θοῦν γιατί χρειαζόταν νά ἔρθει ὁ Χριστός γιά νά ἀποκαταστήσει αὐτή τήν ἑνό-τη-τα. Ἀλλά τήν ἀπάντηση μᾶς τή δίδει ὁ ἀπόστολος Παῦλος μέσα ἀπό τή φράση πού προανέφερα: «Μέχρι καταντήσωμεν οἱ πάντες εἰς

τήν ἑνότητα τῆς πίστεως καί τῆς ἐπιγνώσεως τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ».

Τί μᾶς λέγει, λοιπόν, ὁ ἀπό-στο-λος; Ὅτι ἡ βάση τῆς ἑνότητος εἶ-ναι ἡ πίστη καί ἡ ἐπίγνωση τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ. Ἡ ἑνότητά μας, δη-λαδή, τόσο μέ τόν Θεό ὅσο καί μέ τούς συνανθρώπους μας ὅσο καί μέ τόν ἴδιο τόν ἑαυτό μας δέν ἐπι-τυγχάνεται χωρίς τήν πίστη στόν Θεό, χωρίς νά πιστεύουμε στή σχέ-ση μας μέ τόν Θεό καί σέ ὅσα αὐ-τός μᾶς διδάσκει. Καί ἀκόμη στη-ρίζεται στήν ἐπίγνωση τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ, στό νά ἔχουμε, δηλαδή, συνείδηση ποιός εἶναι ὁ Χριστός καί τί ἔκανε γιά μᾶς.

Καί ὅλα αὐτά εἶναι ἀπαραίτητα, γιατί ὁ Θεός καί ἡ πίστη μας σέ αὐτόν ὄχι μόνο μᾶς βοηθοῦν νά ἀπαλλαγοῦμε ἀπό ὅ,τι μᾶς χωρίζει ἀπό τόν Θεό καί τούς συνανθρώ-πους μας, ἀλλά καί μᾶς δείχνει τόν δρόμο νά βρεθοῦμε πιό κοντά τους, νά τούς αἰσθανθοῦμε οἰκεί-ους μας, νά αἰσθανθοῦμε τόν Θεό πατέρα μας, τόν Χριστό ὡς τόν πρω-τότοκο ἀδελφό μας, τούς ἀν-θρώπους ὡς τέκνα τοῦ Θεοῦ καί κατά συνέπεια ἀδελφούς μας καί ὡς μέλη τοῦ μυστικοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ, πού εἶναι ἡ Ἐκκλη-σία, καί τοῦ ὁποίου μέλη εἴμαστε καί ἐμεῖς.

Διαφορετικά ἡ ἑνότητα δέν ἔχει οὔτε βάση οὔτε προοπτική, γιατί ἔξω ἀπό τήν πίστη τοῦ Θεοῦ καί μέ ἄγνοια ὅλων αὐτῶν, τά ὁποῖα μᾶς δίδαξε ὁ Χριστός ὅτι πρέπει νά κάνουμε στή ζωή μας, ἀποκαλύ-πτο-ντάς μας τήν ἀλήθεια γιά τόν Θεό, δέν ὑπάρχει ἑνότητα.

Γι᾽ αὐτό καί βλέπουμε τούς ἀν-θρώ--πους, παρότι ἀντιλαμβάνο-νται πόσο μεγάλο ἀγαθό εἶναι ἡ ἑνότης καί τήν ἐπιδιώκουν μέ πολ--λούς τρόπους, δυστυχῶς δέν τήν ἐπιτυγχάνουν. Καί δέν τήν ἐπι-τυγχάνουν, γιατί προσπαθοῦν νά τήν στηρίξουν ὄχι στήν πίστη καί τήν ἐπίγνωση τοῦ Θεοῦ, ἀλλά ἐπάνω σέ ἄλλες βάσεις καί σέ ἄλλα θεμέλια. Ἐπιχειροῦν νά τήν στη-ρίξουν ἐπάνω στά συμφέ-ρο-ντα, στά χρήματα, στά αἰσθήματα, πράγματα πού εὔκολα μεταβάλ-λο-νται, πού εὔκολα ἀλλάζουν καί δια-λύονται, παρασύροντας μαζί τους καί ὁτιδήποτε μοιάζει μέ ἑνό-τητα, ἀπογοητεύοντας ἔτσι τούς ἀνθρώπους.

Ἐμεῖς ὅμως πού ἀκούσαμε, σή-με-ρα τόν λόγο τοῦ ἀποστόλου Παύ-λου, ἄς προ-σπαθήσουμε νά καλλι-ερ-γή-σου-με αὐτή τήν ἑνότητα μέ τόν Θεό, τούς συνανθρώπους καί τόν ἑαυτό μας, καλλιεργώντας συγχρόνως τήν πίστη καί τήν ἐπίγνωση τοῦ Θεοῦ μέσα στήν Ἐκ-κλησία μας, πού εἶναι ὁ κατ᾽ ἐξοχήν χῶρος ἑνότητος τοῦ ἀν-θρώ--που μέ τόν Θεό καί μέ τούς ἀδελ-φούς μας.

Ἄς προσπαθήσουμε νά τήν στε-ρεώσουμε ζώντας σύμ-φω-να μέ τό θέλημα τοῦ Θεοῦ, ὥστε νά ἔχουμε τή χάρη του καί νά μετέχουμε στήν κοινωνία τοῦ Ἁγίου Πνεύ-μα-τος, πού θά καθιστᾶ καί ἐμᾶς κοι-νωνούς τῆς ἑνότητος τῆς πίστεως καί τῆς ἑνότητος μέ τόν Θεό καί τούς ἀδελφούς μας.